

ת"פ 39035/01/19 - מדינת ישראל נגד ג'מיל סובח

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 39035-01-19 מדינת ישראל נ' סובח

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ג'מיל סובח

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של ניסיון לגניבה בנסיבות מחמירות-תוצר חקלאי, לפי סעיף 384א(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) + סעיף 25 לחוק העונשין וכן הסגת גבול, לפי סעיף 447א(א) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.10.15 סמוך לשעה 11:15 הסיג הנאשם גבול ביחד עם אחר בכך שנכנס למטע השייך לקיבוץ בית העמק וזאת במטרה לגנוב אבוקדו. השניים החלו לקטוף ולאסוף את הפרי לתוך 12 שקים שהכילו כ-600 ק"ג של אבוקדו בשווי שוק מוערך של כ-4,000 ₪. בשלב מסוים, הבחין בהם מנהל הענף בקיבוץ וצעק לעברם, אז ברח הנאשם מהמקום ונתפס בסמוך למטע ביחד עם שותפו.

תסקירי שירות המבחן

2. לבקשת ההגנה הפנית את הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט בהרחבה את הדברים, ובתמצית יאמר כי הנאשם נעדר עבר פלילי, כבן 33, נשוי ואב לשני ילדים. מזה כשנתיים מתפרנס הנאשם מעבודה במפעל בתפקיד רתך. צוין כי הוא גדל בנסיבות שאינן קלות ותוך התמודדות עם מצב כלכלי רעוע. ביחס לביצוע העבירות הודה הנאשם וציין כי הן בוצעו על רקע מצוקה כלכלית שחוזה. הנאשם שיתף שכיום הוא מנהל אורח חיים משפחתי תקין והוא ממוקד בפרנסת בני ביתו וחש בושה על מעשיו בעבר. מאז ביצוע העבירות לא נפתחו נגדו תיקים חדשים וההתרשמות הכללית הייתה כי ענישה קונקרטיה בדמות צו של"צ עשויה להפחית את רמת הסיכון להישנות עבירות בעתיד. שירות המבחן נדרש להתייחס לאפשרות ביטול הרשעת הנאשם וציין כי "הרשעה בדין עשויה לפגוע בשמו הטוב ובדימויו העצמי" ועל מנת לעודד אותו לתפקד באופן תקין הומלץ לבטל את הרשעתו.

3. להשלמת התמונה אציין כי הנאשם האחר הורשע אף הוא בכתב האישום המתוקן, צירף תיק נוסף שעניינו

הסגת גבול פלילית ונידון לצו של"צ, צו מבחן, מאסר על תנאי והתחייבות, תוך הבאת שיקולי שיקום בחשבון, בהתאם להמלצת שירות המבחן.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירות, התכנון המוקדם וכמות האבוקדו שנקטף. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם הגנה על רכוש האזרחים, ביטחונם האישי ופגיעה כלכלית בלתי מבוטלת. המאשימה הפנתה לפסיקה ונטען כי מתחם העונש ההולם את העבירות נע בין 5 חודשי מאסר שניתן לרצות בדרך של עבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. ביחס לשיהוי שבהגשת כתב האישום טענה המאשימה כי תיק החקירה הועבר ליחידת התביעות ביולי 2017, ובשלב זה נחקר התיק ביחד עם תיקים נוספים ולאחר ביצוע השלמות חקירה הוחלט בינואר 2019 על הגשת כתב אישום זה בלבד. ביחס לעתירת ההגנה לסיום ההליך באי הרשעה ציינה המאשימה כי הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לעניין זה, ובכל מקרה מדובר בעבירות חמורות שאינן מצדיקות הקלה זו. ברמה האופרטיבית עתרה המאשימה כאמור להותיר את ההרשעה על כנה, אך הסכימה שיוטל על הנאשם צו של"צ בצירוף מאסר על תנאי.

5. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, שהודה בהזדמנות הראשונה, הביע חרטה וצער על מעשיו, וכי מאז עבירה זו לא נפתחו נגדו תיקים חדשים. נטען כי מזה שנים עובד הנאשם כרתך במפעל והוא מתפקד באופן חיובי. צוין עוד שכתב האישום הוגש בשיהוי ניכר של למעלה משלוש שנים ולא ניתן לשיהוי זה כל הסבר המניח את הדעת. ההגנה הפנתה לפסיקה ועתרה לאמץ את המלצות התסקיר במלואן, ובהתאם לכך להורות על ביטול הרשעת הנאשם.

6. הנאשם בדברו האחרון התנצל, הביע חרטה על מעשיו ותאר את תפקודו החיובי כיום.

דין והכרעה

הדרישה לביטול ההרשעה

7. משנמצא אדם אשם בביצוע עבירה פלילית הכלל הוא שיש להרשיעו. נקבע לא אחת כי "מושכלות ראשונים הם כי דרך כלל, בית משפט אשר קבע כי נאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו וירשיעו בדיון. ככלל, משנמצא כי אדם עבר עבירה, מתחייב כי ההליך הפלילי יכנגדו ומוצהב דרך של הרשעתו וענישתו מציאות ועומדת ביסודה הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני." (ע"פ 2669/00 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.8.2000)). עם זאת, נקבע בפסיקה כי ניתן יהיה להימנע מהרשעת נאשם בנסיבות חריגות בהן נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לו מהרשעתו בדיון, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337). חריג זה נועד לאפשר לבית המשפט להימנע מפגיעה חמורה בנאשם, אשר עניינו הכולל אינו מתאים לעיקרון העונשי הכללי, בשל נסיבות אישיות מיוחדות, אל מול מהותה של העבירה. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 9893/06 **לאופר נ'**

מדינת ישראל (31.12.2007):

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין."

8. במקרה זה ניצבת בפני הנאשם משוכה גבוהה כבר בשאלת מהות העבירות והאפשרות להימנע מהרשעה בגין. מדובר בעבירות מתוכננות היטב שכללו הסגת גבול לתוך שטח מטע בשעת יום ובתעוזה רבה. כמו כן היקף הפרי שנקטף משמעותי. מדובר בעבירות חמורות ונפוצות, המהוות מכת מדינה. עבירות אלו פוגעות פגיעה ממשית בציבור החקלאים העומלים קשות לגידול הפרי ומצפים למכירתו, ובעקיפין פוגעות הן גם בציבור כולו (לחומרת העבירה והיותה בגדר מכת מדינה, ראו לאחרונה בש"פ 1248/21 סלאמה אבו סבילה נ' מדינת ישראל (24.2.2021)). משכך, לא בנקל יתאפשר לוותר על הרשעה בעבירות אלו, מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה.

9. יתרה מזו, אף אם אניח שניתן בנסיבות מסוימות לוותר על ההרשעה במקרים מעין אלו, ברי כי יהיו אלו מקרים בהם הוכחה פגיעה חמורה במיוחד שתגרם לנאשם ולשיקומו בשל ההרשעה ועל הנאשם להצביע על נזק קונקרטי (רע"פ 3501/21 איתן עותמי נ' מדינת ישראל, המשרד לאיכות הסביבה (24.5.2021); רע"פ 547/21 יקטירינה סיטניק נ' מדינת ישראל (17.3.2021); פסקה 9; רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014); רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013)). אכן, הנאשם נעדר עבר פלילי ומובן כי להרשעה תתכן השפעה על עתידו התעסוקתי. ואולם, לא כל פגיעה אפשרית ותיאורטית מצדיקה ביטול הרשעה. לעולם נלוות להרשעה פגיעה אינהרנטית בנאשם ובאופן בו רואה זאת הציבור ובכלל זה מעסיק פוטנציאלי. הנאשם עובד כיום כרתך במפעל. לא נטען כי הרשעה בדין עשויה להוות עבורו מכשול להמשך עיסוקו במקום ואכן קשה לראות פגיעה קונקרטית חמורה שתגרם לו בשל ההרשעה. עוד אציין כי בתסקיר שירות המבחן אין כל התייחסות לנזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשם בשל הרשעתו וכל שנטען בנושא הוא חשש מפגיעה בשמו הטוב ובדימויו העצמי וכי ביטול הרשעתו יהווה תמריץ עבורו לתפקד כראוי. לא ראיתי בכך נימוק משכנע, וודאי לאור מהות העבירות וחלקו הדומיננטי של הנאשם בביצוען (ראו בעניין זה רע"פ 547/21 יקטירינה סיטניק נ' מדינת ישראל (17.3.2021); פסקה 9). בעניין זה אדגיש כי המלצת שירות המבחן, כידוע, כשמה כן היא - המלצה, ובית המשפט אינו מחויב לקבלה (רע"פ 5115/13 מנחם שרון נ' מדינת ישראל (8.9.2013)).

10. טרם סיום הדיון בנושא זה אציין שלא התעלמתי מהאפשרות להעניק סעד מן הצדק במקרה של שיהוי ניכר (רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' יוסף ורדי (31.10.2018); פסקה 109 לפסק דינו של המשנה לנשיאה, כב' השופט מלצר, להלן - עניין ורדי) ואולם לא סברתי כי במקרה זה התוצאה הראויה היא ביטול ההרשעה, וההקלה הנדרשת בשל כך תובא בעת הדיון בפרק העונש. כמו כן לא התעלמתי מהאמור בסעיף 57א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, האוסר הגשת כתב אישום בחלוף התקופות הקבועות בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה (הנחייה מס. 4.1202 - משך טיפול התביעה עד הגשת כתב אישום (עדכון 1/21)), אלא באישורו. סעיף זה, שהוסף ביום 10.1.19, תחילתו ביום 10.10.19 כך שהוא אינו חל על ענייננו וממילא שהצדדים לא התייחסו אליו

ולא התבררו מלוא העובדות הנדרשות לשם כך.

סיכומו של דבר, אני דוחה את הבקשה לביטול ההרשעה.

קביעת מתחם העונש

11. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

12. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** הערך המוגן שנפגע ברור והוא זכות הקניין, כמו גם הביטחון האישי והציבורי. במקרה זה יש להדגיש כי מדובר בגניבה חקלאית הפוגעת במקור פרנסתם של החקלאים, היא גורמת לעגמת נפש ונזקים כספיים משמעותיים הן לחקלאים הנפגעים ישירות מהמעשים והן לשאר החקלאים הנאלצים להשקיע סכומי עתק במיגון ובאבטחה, שאחרת פרי עמלם ירד לטמיון. בהקשר זה ראו: רע"פ 4477/10 **ראמי יחיא נ' מדינת ישראל** (5.10.2010), שם נקבע, בין היתר כך:

"אכן, תופעה חמורה של גניבת תוצרת חקלאית אשר פשתה במחוזותינו והפכה למציאות קשה ובלתי נסלחת - גורמת נזקים אדירים לציבור החקלאים. כך נדרש החקלאי לעמול על גידול התוצרת, להוסיף סכומים ניכרים על מיגון (באם הדבר בכלל אפשרי) ולשאת בתוצאות הכלכליות של גניבות מרובות.."

כן ראו בנושא זה, לאחרונה, בש"פ 1248/21 **סלאמה אבו סבילה נ' מדינת ישראל** (24.2.2021) שעסק אמנם בעניין מעצר, אך עולה ממנו התייחסותו של בית המשפט העליון לערכים הנפגעים בשל עבירות אלו ומידת הפגיעה בהם.

13. **נסיבות ביצוע העבירה והנזק שנגרם:** כתב האישום אינו מלמד על תכנון מוקדם ואולם ברי שאין מדובר בעבירה ספונטאנית ואף אם הנאשם לא ישב והגה את תכנונה זמן רב מראש, עדיין מדובר בעבירה שהצריכה חבירה לאחר, הגעה למקום, חדירה לשטח פרטי, קטיפת הפרי והכנסתו לשקים. כל אלו מלמדים על תכנון ברור. העבירה אף בוצעה ביחד עם אחר בשעות היום, בהן קיים סיכוי להתקלות עם בעלי המטע ועובדיו (כפי שאכן קרה), סיטואציה העשויה להסלים לכדי פגיעה בנפש ומעידה על תעוזה רבה ומסוכנות. אציין עוד שכמות הפרי שנקטף לקראת גניבתו היא משמעותית - כ-600 ק"ג בשווי מוערך של אלפי שקלים. בהקשר זה אציין כי שקי האבוקדו נותרו במטע, והמאשימה לא טענה דבר בעניין הנזק שנגרם בפועל, אם בכלל.

14. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות גניבת תוצרת חקלאית מחמירה ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. חומרת העבירה קיבלה ביטוי גם על ידי המחוקק, שעה שייחד סעיף חוק המבדיל בין גניבה "רגילה" לבין גניבת של תוצרת חקלאית. יצוין עוד כי תופעת הגניבות החקלאיות הוגדרה לא אחת בפסיקה, כ"מכת מדינה". ראו:

"למרבה הצער, אף שחלפו למעלה מעשר שנים מאז החמיר המחוקק עם עבריינים אלה - המציאות בשטח, כך נדמה, לא השתפרה. אדרבא, התופעה של גניבת בקר ותוצרת חקלאית הלכה ופשתה, וכיום היא בבחינת מכת מדינה. מציאות כזו היא בלתי נסבלת. היא גורמת לנזק כלכלי לא רק לבעליו של הבקר הגנוב, אלא לכל מי שעוסק בענף זה, ושנאלץ להשקיע משאבים יקרים בניסיון למנוע מפורעי חוק לשים לאל את מה שלעיתים הוא מפעל חיים. ... במצב דברים זה המעט שמערכת בתי-המשפט יכולה לתרום בניסיון להשיב את הסדר על כנו - הוא להחמיר עם מבצעייהן של העבירות, במטרה להבהיר לכל כי מי שישלח את ידו בקניינו של אחר, ישלם על כך מחיר כואב" (רע"פ 2806/07 ח'יר יונס נ' מדינת ישראל (29.03.2007)).

15. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 4477/10 **ראמי יחיא נ' מדינת ישראל** (5.10.2010), בו הורשע נאשם בעבירות של הסגת גבול פלילית וגניבה של 500 ק"ג של בננות. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי וקנס, ערעור המדינה התקבל ועונשו הוחמר ל-7 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם; עפ"א 48/10 **ראמי עאטלה נ' מדינת ישראל** (13.1.2010), בו נדחה ערעור נאשם שנידון ל-30 חודשי מאסר בגין גניבת 500 ק"ג רימונים ונהיגה ללא רישיון נהיגה. יצוין כי אירוע זה התרחש טרם תיקון החוק בנושא וההחמרה בענישה; עפ"ג 58082-11-10 **דוד יצחקוב נ' מדינת ישראל** (27.1.2011), בו נדחה ערעורם של נאשמים שהורשעו בגניבת 250 ק"ג אבוקדו. הנאשמים היו בעלי עבר פלילי והוטלו עליהם עונשי מאסר לרבות הפעלת מאסר על תנאי (בסה"כ 15 חודשים, מתוכם 10 חודשי מאסר מותנה שהופעל); ת"פ 41404-05-10 **מדינת ישראל נ' נתנוב ואח'** (30.3.2011), בו הורשעו שלושה נאשמים בגניבה של כ-80 ק"ג אבוקדו. הנאשמים היו בעלי עבר פלילי והם נדונו למאסרים מותנים, קנס ופיצוי; ת"פ 34552-08-15 **מדינת ישראל נ' עבד אל גני** (17.4.2016), בו הורשע נאשם בגניבת כ-28 ק"ג אבוקדו, ובעבירה של נהיגה עם רישיון נהיגה שאינו תקף לאותו סוג רכב. הקטנוע שבבעלות הנאשם חולט, והוא נידון לעונש מאסר על תנאי, פסילת רישיון ופיצוי; ת"פ 1288-03-18 **מדינת ישראל נ' יחיה** (5.11.2018), בו הוטלו על נאשם בעל עבר פלילי 20 חודשי מאסר בגין שלושה אירועים של גניבת אבוקדו במשקל מצטבר של כ-2000 ק"ג; ת"פ 31448-04-18 **מדינת ישראל נ' חאטם אבו עמרה** (27.1.2019), בו הורשע נאשם בשני כתבי אישום בעבירות של גניבת 360 ק"ג אבוקדו ו-200 ק"ג רימונים, הסגת גבול וקשירת קשר לפשע ונידון ל-5 חודשי עבודות שירות, מאסר על תנאי, צו מבחן, התחייבות ופיצוי.

16. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא ענייננו נע בין 4 חודשי מאסר בפועל, שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

17. הצדדים עתרו לעונש אופרטיבי דומה (למעט רכיב המאסר המותנה) ובכל מקרה המאשימה עתרה לעונש שמהותו חריגה משמעותית ממתחם הענישה שנקבע (ומזה שהיא טענה לו). בנסיבות אלו, לא ראיתי להרחיב בדיון בדבר ההצדקה שבסטייה ממתחם הענישה. בכל מקרה, ולמעלה מן הדרוש, אציין כי על אף חומרת המעשים והתגובה העונשית הראויה בגינם, דעתי היא שיש להעדיף את שיקולי השיקום בעניינו של הנאשם. נדמה כי אף המאשימה סבורה כך, וזאת בשל עתירתה לעונש המצוי מחוץ לגבולות המתחם לו עתרה. הנאשם הוא צעיר יחסית (כבן 33) ועברו הפלילי הנקי. הוא קיבל אחריות מלאה למעשיו בהזדמנות הראשונה והביע חרטה כנה. לכך יש להוסיף את המלצת שירות המבחן ואת ההתרשמות החיובית הכוללת ממנו. עוד הבאתי בחשבון את השפעתו של ההליך הפלילי על הנאשם כגורם המפחית סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד ואת העובדה כי מאז האירוע לא נפתחו כנגדו תיקים חדשים, למעלה מחמש שנים. כל אלו, מלמדים על סיכויי שיקום לא מבוטלים בעניינו של הנאשם.

18. הבאתי עוד בחשבון את השיהוי שבהגשת כתב האישום. העבירות בוצעו בחודש אוקטובר 2015 בעוד שכתב האישום הוגש בחודש ינואר 2019. מדובר בשיהוי משמעותי מאוד והנתונים שהובאו בפני לא אפשרו קביעת ממצאים ברורים בנושא. המאשימה הסבירה שתיק החקירה הועבר אליה ביולי 2017, אז הועבר להשלמות חקירה וכי מדובר היה בחקירה משולבת של מספר תיקים. בסופו של דבר כתב האישום הוגש כאמור בחודש ינואר 2019. אף אם הטיפול בתיק הצריך השלמות חקירה כאלו ואחרות, מדובר בשיהוי משמעותי שחייב לקבל את ביטוי בשאלת העונש (סעיף 40'א(10) לחוק העונשין; עניין ורדי). עוד אציין כי בפסיקה נקבע ששיהוי משמעותי עשוי להביא להימנעות מהטלת עונש מאסר, מקום בו אפשר והיה מקום להטילו אלמלא השיהוי (ע"פ 8421/12 ינון בן חיים נ' מדינת ישראל (29.9.2013); ע"פ 5822/08 טרייטל נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (12.3.2009)). במקרה זה, דעתי היא שאין מקום לעונש מאסר (אף לא בעבודות שירות) וזאת ללא קשר לנושא השיהוי ואולם, ברי כי בשים לב לחלוף הזמן הכולל מאז ביצוע העבירות, לא יהיה זה ראוי להחמיר עם הנאשם עד כדי הטלת עונש מאסר, וכאמור, אף המאשימה אינה עותרת לכך.

19. מכלול השיקולים במקרה זה ובהם הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, חלוף הזמן, הבעת חרטה כנה, עברו הפלילי הנקי, שמירתו על אורח חיים תקין והמלצתו החיובית של שירות המבחן, מצדיקים לדעתי חריגה ממתחם הענישה ואימוץ עתירת הצדדים בנושא. אוסיף בעניין זה כי לאור מכלול נסיבות העניין לרבות השיהוי המשמעותי, והגם שדחיתי את הבקשה לביטול הרשעה, אלך צעד נוסף לעבר הנאשם ולא אטיל עונש מאסר מותנה, אלא אסתפק בצו של"צ בלבד, שמא יהא בכך למנוע את הסטיגמה הנלוות לעונש מאסר (ולו מותנה) וכן להקהות את עוקצה של ההרשעה, ולו התודעתי, ולהמחיש לנאשם שיש עמל לפועלו (ע"פ 57389-10-12 לוסקי נ' מדינת ישראל (30.1.2013)).

20. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **אני מחייב את הנאשם בצו של"צ בהיקף של 140 שעות וזאת עפ"י התכנית שגיבש שירות המבחן בתסקירו מיום 27.5.2021.**

מובהר לנאשם שעליו לבצע את הצו לשביעות רצון שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן, אפשר והצו יופקע ותוטל עליו ענישה חלופית.

ב. קנס בסך 1,500 ₪. הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.8.21 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועד, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

הודעת זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ה' תמוז תשפ"א, 15 יוני 2021, במעמד הצדדים.